

## 32<sup>ste</sup> zondag door jaar A

Mt. 25, 1-13

Heel veel dingen worden een vaste gewoonte. Soms is dat jammer en soms is dat juist gemakkelijk.

Er zijn van die vragen die mensen in dezelfde omstandigheden altijd stellen. Bijvoorbeeld de typische kindervraag: “Zijn we er al bijna?” Een kind denkt dat het een originele vraag stelt, maar wie kind na kind heeft gehoord weet dat ze allemaal diezelfde vraag stellen. Net als ganzen op een gegeven moment naar het zuiden vliegen en dat roodborstjes wormen uit de grond trekken. Wie kind is, krijgt het teleurstellende antwoord “Nog niet!”, wie volwassen is geworden leert te wachten. Soms is het wachten een vervelende aangelegenheid, maar we raken er ook aan gewend.

Toch moet je er niet écht aan gewend raken. Dat bedoelen de lezingen vandaag. Wie volwassen is, kan als het doel is bereikt, de vreugde en het plezier over het hoofd zien. Als je aan wachten gewend bent geraakt, word je nooit meer blij.

Kijken we naar de eerste lezing. Die vertelt in vredige en mooie woorden dat we moeten uitkijken naar God in de ochtend. En ... de Wijsheid, ofwel de heilige Geest, zoekt dan op zijn beurt naar de mensen die wachten. De psalm tussen de lezingen vertelt over mensen die verlangen naar God: “Naar U dorst mijn ziel en hunkert mijn hart.” Het Evangelie voegt er iets belangrijks aan toe. Bereidt u voor en weest waakzaam! Weest niet zo dom om niet klaar te staan als de bruidegom komt.

We zijn als dorre grond zonder regen. We hebben enorme breuken in onze grond. Onze ziel verlangt naar de zachte, liefelijke en tedere zorg die God wil geven, zoals een moeder die haar pasgeboren baby voedt.

Werkelijk gelovige mensen verlangen méér naar God dan naar iets anders. In de kern van onze ziel is een dorst die nooit zal worden gelest, tenzij God persoonlijk komt om levend water voor ons te zijn. Dat bedoelt ook de psalm door te zeggen: “Meer waard dan het leven is mij uw genade.” Dat zegt de psalm aan God, maar dat wekt veel verbazing. Het leven is van wezenlijk belang. Hoe kan dan iets waardevoller zijn?

We moeten alle leven beschermen, en boven alles waarderen, en het verdedigen als een furie wanneer er leven wordt bedreigd. Ondanks alle verwarring is Gods liefde en vriendschap een zelfs veel groter goed dan het leven. Immers het leven komt uit liefde voort en niet omgekeerd. Het is het wachten waard, hoe lang ook.

Je kunt opgewonden zijn als een kind. En dan mag je aan God zeggen: “Ik wil dit of dat ...,” want zo doen kinderen. Toch moeten de volwassenen ook hun kalmte bewaren, zoals volwassen mensen doen. Als je langzaam groeit in het geloof, weet je dat wanneer onze verlangens worden gedwarsboomd, we kunnen wachten, zoals de Wijsheid, de heilige Geest, op ons wacht en daarbij ook nog: ons zoekt.

Tot nu toe moet alles heel geruststellend geklonken hebben. Als je om je heen kijkt wordt het minder. Is het echt wijs als je thuis nooit bidt? Is het wijs dat je gebedjes die al op papier staan aan jezelf voorleest, en dat bidden noemt; bidden is toch een gesprek met God? Is het echt wijs je christen te noemen alleen maar omdat je op zondag naar kerk gaat? Of is er méér?

Met het verhaal van de wijze en domme bruidsmisjes wil Jezus ons ervan doordringen dat wij allemaal lijken op die bruidsmisjes die wachten op het bruiloftsfeest. De kernvraag is: “Wat doe je, als de bruidegom is aangekomen?” En daarmee bedoelt Jezus: Hebben wij daden van naastenliefde om ons geloof te ondersteunen (vgl. Jac. 2,14-18) om daardoor te mogen deelnemen aan Gods Rijk? De apostel Jacobus zegt hetzelfde in zijn brief als Jezus vandaag in het Evangelie: is het geloof, op zichzelf genomen, zonder zich in daden te uiten, niet dood (Jac. 2,17) en blijft het dus in de duisternis? Dat is het juist. De olie in de lampen van wijze bruidsmisjes, de daden van naastenliefde, zorgen voor de vlam van het geloof; het zorgt dat er licht schijnt en het nodigt mensen uit met ons mee te doen. Geloof in onze parochie betekent voor de parochie leven en zicht op de toekomst. En zonder de waakzaamheid is er over twintig jaar geen parochie meer, omdat er nu geen toekomst is gebouwd. Ik hoop het eerste, dat er door het geloof een blik op de toekomst komt, maar ik vrees het tweede. Alleen bruidsmisjes met brandende lampen gaan naar het bruiloftsfeest. Geloof gevoed door daden geeft leven aan de Kerk en de wereld. Geloof zonder deze noodzakelijke voedingsbodem blijft hangen in de duisternis van de nacht. Voor ons is de grote vraag: Hoe krijgen we een toekomstgericht, gastvrije en uitnodigende parochie? Hoe wordt onze parochie aantrekkelijk voor buitenstaanders? Hoe maken we onze kerk effectief voor het leven rondom ons? Of verworden we tot een kerk die niet dient en dus tot niets dient? Hoe moeten we waakzaam zijn; waar moeten we op letten als we onze parochie vernieuwen en weer levendig maken?

Katholieken en protestanten, orthodoxen en anglicanen, alle christenen zijn geroepen om gezamenlijk waakzaam te blijven voor de leefbaarheid van de wereld. Zo houden wij het licht brandend en behouden en behoeden wij de Schepping die God ons heeft gegeven!

*Norbert Schallenberg, pastor*